

SAP's 8. ordinære kongres

Opbakning om den politiske hovedorientering og et klart ønske om organisatorisk fornyelse - sådan kan man opsummere resultatet af SAP's 8. ordinære kongres, som fandt sted 23.-25. april i år.

Opbakningen bag den politiske hovedorientering, der har været ført i den foregående periode, kom til udtryk gennem vedtagelsen af "Vejen til Socialisme"-pjece, som har været udgivet sammen med Klassekampen, og gennem vedtagelsen af den politiske resolution, som er optrykt i dette tillæg. Vi optrykker samtidig de vedtagne ændringsforslag til "Vejen til Socialisme".

Kravet om organisatorisk fornyelse kom til udtryk, da kongressen afviste størstedelen af det afgående FU's forslag til arbejdsplan. I stedet blev den hand-

lingsplan, som er optrykt i dette tillæg, vedtaget.

Samtidig skete der en kraftig udskiftning af hovedbestyrelsen. Over 1/3 af den nyvalgte HB har ikke tidligere siddet i en SAP-hovedbestyrelse. Over halvdelen sad ikke i den foregående. Og over halvdelen af den nye ledelse er kvinder, selv om SAP ikke praktiserer kønskvotering ved valg af udvalg og bestyrelser.

Endelig besluttede kongressen at tilslutte SAP til valgsamarbejdet med VS og DKP, og der blev vedtaget et oplæg om, hvordan vi hurtigst muligt kan sikre, at Klassekampen igen udkommer med 16 sider ugentligt. Dette oplæg har der siden kongressen været arbejdet videre med i et udvalg, hvis resultater skal behandles på et hovedbestyrelsesmøde den 5.-6. august.

Politisk resolution

Kapitel 1. En periode præget af påkestrejkerne '85.

Perioden siden Socialistisk Arbejderpartis seneste kongres i juni 1987 har været en del af, hvad man kunne kalde efter-påske-85-perioden. Med dette mener vi, at klassekampen i perioden har været dybt præget af klassenes reaktioner og konklusioner på disse massestrejker. Hvad mere er: Vi kan nu se konturene til en afslutning på denne periode.

Efter-påske-85-perioden har først og fremmest været en fase med afmatning i klassekampen - fra begge sider. Hvorfor?

Grundlæggende og meget kort og skematisk formuleret:

a) Fordi arbejderklassen blev skuffet over de manglende synlige resultater af påkestrejkene og derefter opgivende over for muligheden af selv at vælte regeringen.

b) Fordi borgerskabet, både arbejdsgiverkredse og i regeringen, fik sig en forskrækkelse. I en lang periode turde de ikke provokere arbejderklassen og fagbevægelsen med et lignende angreb.

Vi har altså oplevet kombinationen af en vis tilbageholdenhed fra borgerskabets side (i forhold til de strategiske mål, de har for en kapitalistisk løsning på krisen) og en handlingslammelse i arbejderklassen.

På SAP's kongres i juni '87 var vi allerede tæt på denne forståelse. Vi vedtog bla.: "Den (borgerlige) regering har ikke været i stand til at svække arbejderbefolkningens organisationer, og det har bragt den i modsætning til vigtige grupper inden for kapitalen, som ønsker at stå stærkere inden den økonomiske nedtur." Og for arbejderklassen konstaterede vi, at "anden fra påkestrejkene" var dødt.

Vores konklusion i '87 var: "Alt i alt vil de vidt forskellige interesser inden for borgerskabet få det til at svinge mellem handlingslammelse og halsbrækkende konfrontationer med arbejderklassen."

1. International konjunktur-nedgang

udsat

I dag må vi konstatere, at borgerskabets skræk for arbejderbefolkningens reaktioner har været så kraftig, at vi ikke har set initiativer fra borgerskabet, der førte til nogle "halsbrækkende konfronta-

tioner" i perioden. På den anden side har borgerskabet heller ikke været handlingslammet, men derimod beundringsværdigt manøvredegygt.

For at forstå det må vi også inddrage udviklingen i den internationale kapitalistiske økonomi. Hvad vi i juni '87 omtalte som den "forestående nedgangskonjunktur" viste sig ganske vist på horisonten i '87, men er endnu ikke slået igennem for fuld kraft. Borgerskabet er ikke blevet tvunget til på trods af alle politiske overvejelser - at gå igang med de "brutale løsningsforsøg", som vi forudså på sidste kongres.

At den internationale konjunktur-nedgang ikke er slået igennem med fuld styrke, betyder ikke, at verdenskapitalismen endelig Danmark har været fri for udslag af den langstrakte kriseperiode, vi finder os i. For at nævne nogle eksempler:

- * Nye og stadig mere faretruende eksempler på, hvordan kapitalismen nedbryder vores overlevelsesmuligheder ved at ødelægge den økologiske balance og atmosfæren.

- * Voksende arbejdsløshed og mere permanent udstødning fra arbejdsmarkedet.

- * Øget kapital-koncentration, som i Danmark også viser sig som udenlandsk opkøb af danske virksomheder.

- * Forberedelse af EF's indre marked er også et udslag af systemets indbyggede tendens til koncentration og centralisering.

- * Chokket, som ramte finansverdenen i forbindelse med Wall Street-kursdykket i '87, og som herhjemme slog benene væk under finansyuppiere.

- * De indledende skridt til en nedbrydning af de sociale og solidariske elementer i den offentlige sektor.

- * Og selv den danske kapitalismes håb, den industrielle ekspansion vest for Storebælt, har mistet pusten og derudover også glorien p.g.a. af et par iøjnefaldende krak og sager for bagmandspolitiet.

2. Hvorfor opgive ævret?

Men hvordan kunne vi havne i den paradoksale situation, at borgerskabet bliver skræmt fra vid og sans af arbejderklassens kampkraft i '85, mens arbejderklassen selv tilsyneladende opgiver ævret som konklusion på nøjagtig de samme begivenheder?

Når arbejderklassen har strejket i 2-3 uger, ser

den på de konkrete resultater. Det var: Regerings-indgrebet fastholdt, og regeringen overlevede. I sig selv giver det ikke anledning til nogen optimisme.

Til gengæld for perspektivet om at være i regeringen gennem kamp, satte store dele af arbejderklassen sin lid til arbejderflertallet: en regering betående af Socialdemokratiet og SF.

Men her støttede arbejderbefolkningen på en række aktører, som aktivt bidrog til, at påkestrejkerne kampkraft fortonede sig i passivitet.

3. Farvel til arbejderflertallet

På '87-kongressen konstaterede vi, at SD havde forladt den taktik, der foregav interesse for arbejderflertallet, og vi skrev:

"Når der på trods af regeringens arbejderfjendiske politik, interne uenighed og fiasko m.h.t. til at opfylde sine egne økonomiske målsætninger over hovedet er tvivl om valgresultatet (ved det da kommende '87-valg), skyldes det først og fremmest den nuværende socialdemokratiske ledelse i arbejderbevægelsen. Dels har den fredet regeringen og dels er den gået længere og længere til højre."

Dette er siden bekræftet af begivenhederne, både hvad angår parti-ledelsen og de socialdemokratiske faglige ledere, som har fulgt mønstret fra den 4-årige overenskomst op med en stadig mere "ansvarlig" linje over for kapitalens profitter (kaldet konkurrence-evne).

SD og fagtoppen har klædt sig på til det formaliserede klassesamarbejde. Dels har de gennemført en række væsentlige forlig med den borgerlige regering. Dels har de deltaget i treparts-forhandlinger. Og endelig har de opstillet et redningsprojekt for den danske kapital, hvis grundlag er nedskæringer og faldende realløn. Hoved-elementerne i dette projekt er: Pensionsreformen og industrimodernisering baseret på selektive erhvervstilskud. Strategien er klart klassesamarbejde både med borgerlige partier og med Arbejdsgiverforening og Industriråd.

4. SF: Fremgang uden resultater

I '87 konstaterede vi SF's øgede vælgertilslutning, som er fortsat frem til det seneste valg. Og vi konstaterede:

"Generelt har SF's politik været præget af et stadigt udsalg af sine standpunkter for at lægge op til et regeringssamarbejde med SD."

Og senere:

"Dermed har partiet fra starten bragt sig i en dårlig udgangsposition som den svageste part i en eventuel forhandlingssituation."

Nu nåede det aldrig frem til en forhandlings-situation. Men SF's linje medvirkede til, at svække entusiasmen for et arbejderflertal. Dermed lettedes presset på Socialdemokratiet, som så kunne ignorere SF's parlamentariske styrke.

På trods af at den daværende ustrukturerede venstreopposition i SF var meget lille, gav vi den en chance, hvis SF's højredrejning fortsatte. Samtidig skitserede vi en anden mulighed:

"Hvis perspektivet om en S-SF-regering åbenlyst

forekommer urealistisk p.g.a. Socialdemokratiets afvisning, er det meget muligt, at SF vil gå tilbage til en mere klar oppositionspolitik."

Men SF har fortsat sin højredrejning: Efter '88-valget åbnede de op for regerings-samarbejde med borgerlige partier. De fastholder "ansvarligheds"-linjen i kommunerne. Og ideologisk har de svækket de elementer af solidaritet (selvforvaltning af nedskæringer), klasseholdning (SFU's farvel til proletariatet) og socialisme (vedtagelse af "mækkeds-socialismen"), som eksisterede i parti-programmet.

Det har skabt uro og forvirring om perspektiverne i SF. Men om muligt er venstreoppositionen mindre end for to år siden. Kritikere synes at svigte.

For at gøre billedet komplet skal det nævnes, at DKP brugte sin indflydelse i fagbevægelsens venstrefløj til først at standse påkestrejkerne og dæmmede opstille arbejderflertallet som et alternativ til en kampbevægelse, og ikke en kampbevægelse, der stillede krav til arbejderpartierne.

5. OK '87: Et sidste forsøg

Overenskomst-forhandlingerne i '87 var endnu en mulighed for at tage en konfrontation med regeringen. Men bureaukratiet var også blevet forskrækket af påkestrejkerne.

Gennem manøvrer i forhandlingerne og de udemokratiske sammenkædnings-regler fik fagbureaukratiet deres samarbejdsløsning igennem på trods af store nej-stemmet. Arbejdsgiverne opnåede fred i fire år, men måtte betale med en overenskomst, der var "for dyrt".

Da Villy Strube i SiD med Hardy Hansens hjælp overlevede protesterne mod hans OK-kup, var der sat et foreløbigt punktum for en periode (fra 1982), hvor revolutionære kunne arbejde i ly af venstre-bureaukatiets ønske om en begrænset modstand mod regeringen - især repræsenteret af SiD-ledelsen.

Arbejderklassen har altså været gennem et løb, hvor den først forsøgte at fjerne regeringen gennem kamp. Det mislykkedes. Derefter satte den sin Ud til arbejderflertallet. Dets partier ødelagde selv dette perspektiv. Endelig krævede store dele af arbejderklassen resultater ved OK '87, men fik ikke mulighed for at kæmpe. Derfor en vis passivitet og opgiveness.

6. Ideologisk forberedelse

Selvfolgelig er passivitet fra begge hovedklasser i samfundet ikke hele billedet af den foreløbige periode.

Løbende er der blevet gennemført nedskæringer først og fremmest over for kommunerne, hvor bl.a. socialdemokratiske borgmestre lydigt har ført dem ud i livet.

Men hovedvægten har været lagt på den ideologiske forberedelse. Med stadig stigende intensitet har der været ført en kampagne for borgerlige idéer om at klare sig selv, ikke lægge andre til bydesætte tæring efter næring, arbejde adler, måde-

hold, firma-loyalitet og ikke mindst decentralisering og afbureaukratisering.

Bag de ikke af begreber, hvor nogle på overfladen kan se tilforladelige, måske lige frem progressive ud, er der blevet lagt op til en offensiv, der skal gennemføre en omfattende omfordeling fra løn/o-verforselsindkomster til profit, en omstrukturering af industrien og tilpasning til EF, en svækkelse af arbejderklassens kollektive styrke og en underminering af de demokratiske rettigheder.

Hidtil har borgerskabet tilstræbt at inddrage Socialdemokratiet i projektet.

Og Socialdemokratiet og SF er på ingen måde gået til ideologisk mod-offensiv. Tværtimod har de

ladet sig fange af de borgerlige begreber, og Socialdemokratiet har velvilligt ladet sig inddrage i en række af de forlig, som skal bane vejen for en borgerlig stor-offensiv.

7. Modstand

På den anden side har modstanden ikke været totalt fraværende:

- Kommunalt ansatte og brugere har mange steder reageret med aktioner.

* På arbejdspladserne har mange arbejdergrupper strejket mod fagligt/politisk fyringer, arbejdsmiljø-sager og ekstreme arbejdsledere - og til tider med held.

* De uddannelsessøgende reagerede kraftigt i efteråret '88 på Haarders spare- og brugerbetalings-projekt.

"I 'Ledige Hænder' er der for første gang i mange år ansatser til en aktiv arbejdsløshedsbe-vælgelse.

Men både disse kampe og andre potentielle kampe og bevægelser (miljø, oprustning, mod udstødningen fra arbejdsmarkedet) er hæmmet af, at det er utroligt svært at tvinge arbejdsgivere, kommuner og regering tilbage gennem del-kampe. Og der eksisterer ikke et samlende og troværdigt politisk alternativ eller perspektiv.

Kapitel 2 På vej ind i en ny periode Borgerskabet forbereder ny offensiv

1. Baggrund

Det lykkedes ikke Schlüter-regeringen at udnytte den internationale højkonjunktur i perioden 1982-86 til at løse problemerne for den danske kapitalisme. Børskrakket i november 1987 indvarslede afslutningen på denne højkonjunktur. Tilsyneladende er det lykkedes den internationale økonomi at komme sig over børs-chokket, bl.a. gennem en kraftig statslig intervention.

Det har naturligvis ikke løst de grundlæggende modsætninger i kapitalismen. I dag diskuterer borgerlige økonomer ikke så meget, om en ny konjunkturkrise vil sætte ind, men hvornår. Meget af ængstelse af verdenskapitalismens svækkede gigant, USA, hvis handelsunderskud og underskud på statsbudgettet er en tikkende bombe for hele ver-

densøkonomien.

De kommende år vil være præget af, at etableringen af EF's indre marked står for døren. Den danske kapitalisme er dårligt rustet til dette. De overvejende små og kapitalsvage virksomheder vil stå svagt i den skærpede konkurrence. Staten vil komme under massivt pres for at harmonisere skatte- og afgiftsniveauet med de øvrige lande (faldende indtægter). De relativt høje standarder i Danmark (miljøkrav, lønninger, offentlig service) vil komme under angreb. Initiativer fra borgerskabet vil søge at nedbryde den socialdemokratiske "velfærdsstat" - en politik, der ikke kan undgå at komme i konflikt med den arbejderklasse, der trods flere års borgerlig krisepolitik ikke er afgørende svækket.

Hvor vi hidtil har kunnet se en helt tæt sammenhæng mellem konjunkturforløbet i den internationale krise, danske kapitalisters problemer og dermed borgerskabets aggressivitet, skal vi nu være forberedt på, at befolkningen vil blive udsat for en offensiv borgerlig krisepolitik næsten uafhængigt af konjunkturer. EF's indre marked vil sætte det danske borgerskab under et mindst lige så kraftigt pressom en international konjunkturedgang.

2. Borgerskabets projekter

"Uenigheden til trods tegner der sig det fællesperspektiv, at uden omfattende og langtrækkende økonomiske indgreb har Danmark ingen muligheder for at standse gældssætningen. Regeringens økonomer lægger i deres rapport op til et direkte opgør med hævdevundne goder i det danske velfærdssamfund."

Citatet er fra en kommentar i POLITIKEN den 14. december, som omtaler de økonomiske redegørelser fra hhv. regeringens økonomer (finanslovs-redegørelsen) og de økonomiske vismænd.

Citatet afspejler ganske godt de forestående problemer.

På arbejdsmarkedet vil borgerskabet forsøge med henvisning til konkurrence-evnen (indre marked, igen) at begrænse lønudviklingen så meget som muligt. Selv om løntilbagegangs-tankerne har et rent takisk formål i forhold til midvejs-forhandlingerne 1989, kan vi forvente, at det vil blive et massivt frem, bakket op af kampskridt, af arbejdsgivere ved overenskomst-forhandlingerne i 1991.

De mest klassesamarbejds-orienterede dele af borgerskabet vil forsøge at bruge pensionsreform-tankerne som et lokkemiddel, der skal sikre fagbevægelsens aktive støtte til en lønlednings-politik og et åbent politisk klassesamarbejde. Andre dele af borgerskabet vil ikke betale denne pris, fordi de ikke er overbevist om, at LO kan levere varen: Ro på bagsmækken.

Forlængelse af overenskomstperiodernes varighed vil være et centralt mål for at forhindre fagbevægelsens samlede slagkraft i at komme til udtryk. Samtidig vil linjen fra OK 87 blive fulgt mht. mere fleksible arbejdstider og dermed en individualisering af lønmodtagerne, som også kommer til ud-

tryk ved funktionær-ansættelser og i de offentlige "fødevarer".

Borgerskabet vil også ad andre veje forsøge en håndel med fagbureaukratiet, som først og fremmest tilgodeser de fastansatte, faglærte arbejdere. Resultatet vil blive en yderligere opsplitning mellem Mk med fast tilknytning til arbejdsmarkedet og folk udenfor - dvs. de ufaglærte - og folk på overførselsindkomster.

Hovedindsatsen i den økonomiske politik vil blive nedskæringer i de offentlige udgifter på de områder, den arbejdende befolkning (men endnu mere de ikke-arbejdende (unge, pensionister, bistandsklienter) nyder godt af: social-, sundheds- og uddannelsesområdet, kombineret med brugerbetaling. Formålet er ikke at omlægge betalings-formen, men at sænke det samlede forbrug på disse områder, give råderum for skattesænkninger (møget begrænsede i de nærmeste år) og begrænse lønomkostningerne.

Hvad enten vi ser på den enkelte arbejdsplads, det private arbejdsmarked eller det offentlige, sociale nedskæringer eller overenskomstforhandlinger, er der en gennemgående linje i borgerskabets initiativer. Hele strategien går ud på at nedbryde de kollektive overenskomster og enhver form for kollektiv solidaritet.

Kombineret med de gradvise angreb på A-kasse-erne skal denne strategi uskadeliggøre fagbevægelsen som bare et muligt redskab for modstand.

Denne overordnede politik vil blive forsvaret med, at kravene fra det indre marked gør den nødvendig. Men den kan også ideologisk understøttes med slagord om "selvforvaltning", "albureaukratisering" mv.

3. Den politiske scene

På baggrund af finanslovsforliget for 1989 er der ingen grund til at tro, at VKR-regeringen vil bryde sammen inden for en kortere periode. Der er ikke set fra borgerskabets side aktuelt andre muligheder for en regering, der kan balancere mellem en renlivet borgerlig nedskæringspolitik og et samarbejdsvilligt Socialdemokrati. Til højre presses regeringen ganske vist af Fremskridtspartiet, som ønsker en mere kompromisløs politik, men som samtidig er domineret af krise-ramte, småborgerlige vælgere. Det betyder, at partiets politik er præget af populistiske og modsættede krav, som er uanvendelige for borgerskabet.

Snarere ønsker borgerskabet et mere formaliseret samarbejde mellem de store borgerlige partier og Socialdemokratiet - et projekt, som tiden imidlertid ikke er moden til. Nok har bureaukratiet i arbejderbevægelsen, fagligt såvel som politisk, stillet sig berevilligt til rådighed for samarbejde, men det omfordelingsprogram, som regeringen lægger op til i de kommende år, vil kræve for store omkostninger til, at Socialdemokratiet er parat til et egentligt regerings-samarbejde.

Socialdemokratiets og fagbureaukatiets "løsning" på de økonomiske problemer er at tilveje bringe investerings-villig lønmodtagerkapital (ØD/

pensionsfonde), som arbejderbevægelsens bureaukrater skal styre. Det økonomiske perspektiv er en storstilet satsning på højteknologiske projekter og store investeringer i øvrigt, som kan hamle op med de europiske industri-giganter.

Men så længe det danske borgerskab, der er splittet op i mange mindre erhvervs-interesser, ikke er interesseret i at give arbejderbevægelsens bureaukrati denne magtposition, står Socialdemokratiet uden et konkret bud på en alternativ politik til den, der præsenteres af Schlüter. Resultatet bliver derfor her-og-nu-samarbejde med regeringen, kombineret med kritik af de mest asociale elementer fra samme regering til opstramning af profilen (eks.: afskaffelse af formueskat).

SF har trods sin markante højredrejning ikke formået at gøre sig interessant som forhandlingspartner på parlamentarisk plan. Venstrefløjen i partiet, som ønsker en tilbagevenden til partiets traditionelle mærkesager, eventuelt kombineret med en mere aktivitets-præget linje, står utroligt svagt. Sandsynligheden taler derfor for, at en kommende krise/debat i den nærmeste fremtid bliver mellem en højrefløj, der vil gøre SF endnu mere styret til poetiske fodlig med også de borgerlige partier (kravet om at få "indflydelse") - overfor partiets midtergruppe omkring Gert Petersen.

4. Opmærksomheder/brudflader

De kommende 1-2 år vil helt sikkert give anledning til kampe i forbindelse med nedskæringer i den offentlige service (herunder ikke mindst fyringer af personale). I høj grad vil det komme til at foregå i amter og kommuner og dermed blive en konflikt med arbejderparti-politikere, som direkte gennemfører nedskæringerne. Især SF vil få svært ved at lægge ryg til nedskæringer. Kriser mellem SF og S, intet i de to partier, og med fagbevægelsen kan findes.

På arbejdsmarkedet vil kampe omkring løn, miljø, fyring af fagligt aktive mv. være almindelige, men det bliver svært at overvinde den isolation, der kendetegner situationen i dag. Overenskomst-forhandlingerne i 1991 bliver den første oplagte mulighed.

NATO's planer om modernisering af de kortrækkende atomvåben og andre oprustningsplaner vil få det svært i en periode, hvor færre og færre europæere tror på propagandaen om "truslen fra Øst". Men lige som på spørgsmålet om miljø og økologi er der ingen synlige tegn på, at udlfredskelsen vil udmønte sig i en aktiv bevægelse.

For de revolutionære vil det være en vigtig opgave at deltage i og solidariser sig med disse kampe, både på arbejdspladser, i fagforeninger og på kommunalt plan (brugergrupper), og samtidig med udgangspunkt i disse at propagandere for de nødvendige løsninger.

Det kommende år eller to bliver ikke en periode, hvor de revolutionære afgørende bryder igennem og bliver en reel konkurrent til de store reformistiske apparater.

Men med udsigterne i den internationale øko-

nomi, Danmarks særlige udsathed og arbejderbevægelsens grundlæggende styrke kan vi forudse, at borgerskabet i den nærmeste periode vil blive tvunget til at slå ned på områder, som arbejderbefolkningen opfatter som grundlæggende rettigheder. Det vil give nye muligheder for revolutionære, hvis vi er forberede.

Kapitel 3. SAP's politiske hovedlinje

Opgaven for SAP er på én gang at fortsætte med at indrette sig efter de muligheder, som en afmatningsperiode giver, samtidig med at vi forsøger at være forberedt - politisk og organisatorisk

- på pludselige store konfrontationer.

Foreløbig må vi som revolutionære acceptere, at vores muligheder for at udstikke kamp-forslag, der umiddelbart bliver omsat i aktioner, er begrænsede, men ikke totalt fraværende.

Til gengæld må vi fastholde nødvendigheden af

- for mindre grupper - at forklare sammenhænge, hvorfor de forskellige aktører i klassekampen handler, som de gør, og hvad et effektivt arbejderklasse-svar er.

Endelig er det i denne periode - som i alle andre - en central opgave at præsentere vores politiske program for en begrænset gruppe og rekruttere - ikke nødvendigvis i form af omfattende skifter, men snarere forskellige elementer af vores program i kortere form.

Vi kan opstille fire politiske hovedpointer, som vi går for os at få ud

1) Modstand, enhed og solidaritet. Disse næsten banale elementer af ethvert socialistisk program må træde i forgrunden i øjeblikket.

Det er ikke utilfredsheden i arbejderbefolkningen, der mangler. Men p.g.a. af dårlige erfaringer med mislykkede aktioner og p.g.a. bureaukratiets aktive indsats for at bremse selvstændig aktivitet, er det en selvstændig opgave at forklare nødvendigheden af aktiv modstand mod borgerskabets angreb.

Isolerede kampe har svært ved at vinde. Borgerskabet sætter både ideologisk og i form af konkrete initiativer på at splitte arbejderbefolkningen.

Og for så vidt arbejderbevægelsens ledere overhovedet formulerer et alternativ, spiller det også en del af arbejderbefolkningen ud mod den anden. For at holde utilfredsheden blandt medlemmerne fra livet, sætter dele af bureaukratiet på at skaffe små resultater til de mest privilegerede ved at sælge de svageste.

Derfor må solidaritet og aktions-enhed være indeholdt i ethvert krav og ethvert handlingsforslag, vi går.

2) Anti-kapitalistisk aktionsprogram

De to bomber under kapitalismen - og menneskeheden - er den økologiske og den økonomiske krise. De hænger sammen og forstærker hinanden. De stiller snævre grænser for forsvarskampens mu-

ligheder og understreger med mere end ønskelig tydelighed nødvendigheden af omstyrte kapitalis men.

Derfor må de revolutionære propagandere for et konkret anti-kapitalistisk aktionsprogram, som tager udgangspunkt i de akutte problemer og aktuelle kampe. Uanset klassekampens op- og nedture skal vi udbrede dette program og forankre det i arbejderklassen avantgarde og søge at gøre dele af programmet til et middel i arbejderklassens kamp.

3) Selv hvis borgerskabet dropper classesamabedet, vil arbejderbureaukratiet til det sidste søge at genoprette det. Derfor er kravet om **brud med de borgerlige** centralt, både på arbejdspladserne, i forhold til overenskomster og treparts-forhandlinger, i kommunerne og i Folketinget.

Perioden siden sidste kongres har bekræftet resolutionen Regerings-spørgsmålet og det kommende valg". Vi har krævet brud med de borgerlige, og vi har stillet krav til arbejderpartiene om, alle opfylde bevægelses krav.

Som allerede beskrevet er entusiasmen og interessen for en S-SF-regering fuldstændig forsvundet. Parolen har ikke haft nogle mobiliserende effekt. Derfor ville det også have været forkert at gøre denne parole til den centrale i vores agitation og propaganda. Intet i situationen tyder på, at det vil ændre sig i den nærmeste fremtid.

4) **At opbygge et revolutionært marxistisk parti**, der kan lede den socialistiske revolution, er vores opgave uanset klassekamp-konjunkturer. Men i en periode med kraftig højredrejning i arbejderpartienes ledelser, med en demoralisering i venstrefløjs-miljøet generelt og med opløsning i DKP bliver selve denne opgave en del af vores politiske profil. Det bliver en selvstændig opgave at overbevise enkelt-personer og grupper om projektet at opbygge et revolutionært marxistisk parti. Og omgruppering som middel til opbygning af sådan et parti bliver ikke bare en del af vores almindelige arsenal af "opbygnings-teknikker" men en del af vores politiske profil.

I perioden har disse elementer i forlængelse af kongres-vedtagelserne defineret vores politiske linje i løbesedler, Klassekampen, valg-situationer og faktiske initiativer. Men det meste vil nemt kunne forbedres. Det gælder først og fremmest **propagandaen** for anti-kapitalistiske alternativer til borgerskabets og bureaukratiets planer.

En række politiske temaer har været og vil fortsat blive sat på dagsordenen af klassekampens udvikling

Kampen mod de kommunale nedskæringer.

Her har vi formuleret en sammenhængende linje, som det både har været muligt at bruge i konkrete kamp-situationer og at præsentere som et politisk alternativ.

Vores udgangspunkt er kommunalt ansattes og brugeres aktioner. Vi agiterer for kampskridt, vi

tager initiativ til dem, og vi støtter dem.

På det grundlag peger vi på den kraft, som har styrken til at standse nedskæringerne: fagbevægelsen. Både de kommunalt ansattes fagforeninger og fagforeninger i den private sektor, der jo organiserer brugerne af den kommunale service.

Over for de kommunale pavers splittelsestaktik peger vi på krav, der samler alle ansatte: Mod alle nedskæringer, mod selvforvaltede nedskæringer, for fælles kamp. Og det gælder krav, der samler alle ansatte og brugere: Mod både nedskæringer og skatteforhøjelser.

Vi rejser krav til arbejdsparterne om at bryde samarbejdet med de borgerlige lokalt og med regeringen og i stedet støtte de kampe, der er, og opstille et budget, der opfylder arbejderbefolkningens ønsker og bevægelses krav, uanset om det giver overskud.

Endelig peger vi på enhed på tværs af kommunerne. Inden for de kommunale rammer kan kravene ikke opfyldes. Alternativet er et kommunalt oprør, der kræver større bloktilskud fra staten og kombinerer det med progressive forslag til, hvor staten skaffer pengene. Som konsekvens af det kræver vi den asociale kommuneskat afskaffet.

Den anti-racistiske kamp er et led i kampen mod splittelse og for arbejderenhed. Den består af to hovedelementer: Agitation og propaganda mod de racistiske synspunkter og konkret handling mod den organiserede racisme.

Vores overordnede alternativ til racistisk splittelse er fælles kamp for arbejde, uddannelse og boliger. Det knytter det anti-racistiske sammen med det objektive grundlag for, at racistiske synspunkter kan udbredes i arbejderklassen. Men vi afviser at bruge dette objektive grundlag til en begrundelse for ikke aktivt at bekæmpe gaderacisme.

Racismen har især fundet sit konkrete udtryk omkring flygtningespørgsmålet. Her fastholder vi den grundlæggende solidariske holdning, at ingen skal sendes tilbage til forfølgelse, tortur og henrettelse. Vi støtter enhver lempelse af flygtningeloven, men vores krav er fri asylret.

Antallet af flygtninge er en understregning af behovet for solidaritet med kampen mod undertrykkelse overalt i verden.

I forbindelse af vores anti-racistiske agitation og propaganda tager vi initiativ til eller deltager i manifestationer over alt, hvor den organiserede racisme optræder. Selve mod-demonstrationen er et redskab til at udbrede anti-racistiske synspunkter, samtidig med at det bremser racisternes forsøg på at gå videre til den voldelige gaderacisme.

Vi støtter og tager initiativ til organiseret selvforsvar, hvor gaderacismen manifesterer sig.

Det anti-racistiske arbejde foregår på tre fronter:

- a) En demokratisk aktivist-orienteret græsrodsbevægelse.
- b) Fagbevægelsen.
- c) SAPs selvstændige agitation og propaganda.

Kampen for en demokratisk, kæmpende og selvstændig fagbevægelse.

Hvor fagbureaukratiet forsøger at sikre klassearbejdet ved at centralisere magten i toppen, arbejder vi på alle niveauer for en demokratisk fagbevægelse.

Hvor fagbureaukratiet ikke blot undgår, men slår hårdt ned mod ethvert kampskridt fra medlemmernes side, arbejder vi for en fagbevægelse, der kæmper for kravene.

Hvor fagbureaukratiet enten passivt ser til eller nogle gange aktivt medvirker til en indordning af fagbevægelsen under samarbejdsorganer med arbejdsgiverne eller under staten, arbejder vi for en selvstændig fagbevægelse, arbejderklassens eget redskab.

Med de perspektiver, der er i borgerskabets strategi, vil selve forsvaret af de kollektive overenskomster og af fagbevægelsen stå centralt.

Men vi kan ikke mobilisere til forsvaret for fagbevægelsen, hvis den ikke i praksis viser sin eksistensberettigelse ved at tage disse spørgsmål op:

- Forsvare reallønnen gennem solidarisk kamp for fuld dyrtidsregulering og ens lønstigninger i kroner og ører.

- Bekæmper arbejdsløsheden gennem aktioner mod fyringer, nedsat arbejdstid med fuld løn- og personalekompensation og for en beskæftigelsesplan med offentlig produktion udarbejdet af fagbevægelsen og andre græsrodsorganisationer og under arbejderkontrol.

- Deltager i kampen mod nedskæringer.

- Afviser alle ØD- og pensionskasse-projekter.

« Afviser hele borgerskabets flexibiliserings- og japaniserings-projekt, hvis formål udelukkende er at øge udbytningen af arbejdskraften.

Hvor fagkampene diskuterer struktur udelukkende for at sikre egne poster og for bedst at kunne organisere klassearbejdet, arbejder vi for en struktur, der giver den størst mulige demokratiske indflydelse til medlemmene og bedst medvirker til aktionsenhed. Derfor er vores overordnede holdning: Samme arbejdsplads - samme fagforening. Men enhver demokratisering af fagbevægelsen vil ske i et opgør med fagbureaukratiet.

EF's indre marked. Mod de europæiske borgerskabers forsøg på at harmonisere arbejderklassens resultater på laveste fællesnævner stiller vi fælleskamp for fælles krav.

Det betyder konkret aktion mod ethvert forsøg på at forringe den danske arbejderklassens forhold med henvisning til det indre marked og kamp for at sikre udenlandske arbejdere i Danmark de overenskomst-forhold, fagbevægelsen har tilkæmpet sig.

Det betyder støtte til arbejderklassens kamp i alle lande, og vi arbejder for en koordinering af arbejderklassens kamp i Europa.

EF er kapitalens redskab til at organisere konkurrencen med andre imperialistiske lande, til at organisere udbytningen af den Tredje Verden og til at organisere udbytningen af Europas arbejdere.

Derfor fastholder vi kravet om Danmark ud af EF, men som et redskab til nedbrydningen af EF.

Vores alternativ til et fælles kapitalistisk Europa er hverken national selvstrækkelighed eller et åbent internationalt kapitalistisk marked i form af en frihandels-aftale, som Folkebevægelsen foreslår. Vores alternativ er en federation af socialistiske demokratier: Europas Forenede Socialistiske Stater.

Ved valget til EF-parlamentet opstiller vi - evt i samarbejde med andre revolutionære i Europa et kort program for arbejderenhed i Europa. Det skal bestå af f.eks. fem krav:

1. 35 timers arbejdsuge med det hele.
2. Et krav omkring social sikkerhed (understøtelse, undervisning, sundhed og pensionsforhold).
3. Bekæmp racismen, fælles kamp, for et åbent Europa.
4. Et krav omkring arbejderkontrol.
5. Arbejdersolidaritets på tværs af landegrænser.

Vi advarer mod at stemme på Socialdemokratiet og SF, fordi disse partier har droppet kravet om, at Danmark skal ud af EF. De har indrettet sig på at gøre Danmark konkurrencedygtigt i det indre marked.

Selv om Folkebevægelsen har droppet den mest markante nationalistiske retorik, fremlægger den stadig den illusoriske parole om dansk selvstændighed, og det gennemsvirer dens konkrete agitation og initiativer. Dertil kommer, at Folkebevægelsen reelt har droppet kravet om "Ud af EF til fordel for et itæl-politisk arbejde i EF's institutioner.

Folkebevægelsens karakter af classesamarbejde, hvor inddragelsen af borgerlige EF-modstandere definerer alt andet, forhindrer, at bevægelsen kan opstille international arbejdersolidaritets som alter-

nativet til EF.

VS opstiller Keld Albrechtsen på Folkebevægelsens liste. VS formulerer en arbejder- og internationalistisk EF-politik og deler det meste af vores kritik af Folkebevægelsen.

Derfor opfordrer SAP til at stemme på Keld Albrechtsen ved EF-valget.

Konsekvenserne af den økologiske krise presser sig stadig mere på. Helt generelt kan vi afvise Brundtland/DKP-ideologien om, at disse overlevelsesproblemer kan løses helt eller delvist i samarbejde med borgerskabet.

I et kapitalistisk samfund er kravet om øget profit og kapitalakkumulation så grundlæggende, at kun socialismen vil kunne løse de grundlæggende problemer, og kun mobilisering for antikapitalistiske indgreb kan give delresultater og skabe styken til at afskaffe kapitalismen.

Bortset fra dette har SAP ikke kunnet bidrage med konkrete forslag til krav og kampskridt.

Men denne svaghed deler vi med alle andre venstrefløjpartier og diverse græsrods- og ekspertorganisationer. Ganske vist har de beskæftiget sig længere og grundigere med emnet. Men heller ikke de har været i stand til at formulere lige netop de samlende "paroler", der som "Nej til de 572 atomraketter" kan samle en bred, aktiv massebevægelse rettet mod større eller mindre dele af problemet.

SAP må bidrage til at udvikle sådan en mobiliseringsgrundlag, der kan ændre på den paradoksale situation, at sjældent har der været en så omfattende opmærksomhed og bevidsthed om et af kapitalismens onder, men samtidig er der ingen virkelig handling.

SAP, et revolutionære it handlingsparti -genopbyg kampagnepartiet

De seneste par år har SAP's medlemmer rendt rundt og tavet mange fomuftige aktiviteter. Men der er mange, der føler, at der har manglet noget: De politiske kampagner, der kan sætte de daglige aktiviteter ind i den store sammenhæng. Gennem landsorganisationens fælles og koordinerende anstrengelser kan den enkeltes aktiviteter få en langsom politisk gennemslagskraft og virkning.

De eneste lejligheder, hvor vi har haft fælleskampagner, har været i forbindelse med folketingsvalg. Derimellem har partiets ledelse været optaget af at opretholde partiapparatet samt være dybt bgrøvet i debatten om parlamentariske opstillingsformer.

SAP kan ikke opbygges som en føderation af enkelte afdelinger/ enkelt-individer. SAP kan kun opbygges, hvis vi har en fælles stræben og fælles virkemidler - d.v.s. opbygger SAP som en kæpende landsorganisation.

Det er på tide, at SAP kommer i berøring med livet!

Derfor skal SAP's politiske hovedkampagne udarbejdes i direkte forbindelse af den politiske resolution.

Det skal være en langstrakt kampagne, som skal genopbygge SAP som et kampagneparti og som en strømning i fagbevægelsen med kapacitet til selv med vores begrænsede styrke at tage initiativer, som bl.a. kan bidrage til opbyggelse af en klasse-kampsstrømning.

SAP skal køre en langstrakt kampagne, der sætter borgerskabets planer ind i en samlet politisk ramme - en kampagne, der i sine temaer udstiller de elementer i de borgernes strategiske offensiv som opstiller den nødvendige modoffensiv.

Kampagnen skal derfor centreres omkring tre hovedakser:

1. Til forsvar for reallonnen og de faglige rettigheder (forsvaret af reallonnen, de kollektive overenskomster, mod puljer og personlige tillæg, mod angreb på de få solidariske principper, der er tilbage i lønssystemet mv.).

2. Kampen mod nedskæringer, privatisering og brugerbetaling.

3. Til forsvar for de underprivilegerede - de arbejdsløse, de unge, pensionisterne, indvandrere og

flygtninge.

De kommende kampe vil udkrystallisere sig om kring ovenstående akser. Derfor er det vigtigt allerede nu at rodfæste et Æ c/nppg/3p^:R'v i arbejderklassens hovedstyrke - fagbevægelsen.

I kampen om disse tre spørgsmål vil EF-politikken samt skatte- og afgiftspolitikken have en afgørende placering i såvel borgerskabets som de reformistiske arbejderpartiers svar.

SAP vil heller ikke kunne deltage effektivt i denne kamp uden at have et klart svar på EF samt skatte- og afgiftspolitikken.

Kommunalvalget

Det forestående kommunalvalg vil være alt andet end kommunalt. Det vil blive endnu et slag i kampen om den offentlige service. Valgresultatet vil blive tolket som et ja eller nej til den fortsatte omstrukturering af den offentlige sektor.

Derfor skal SAP sætte "nationale" svar og kamperspektiver i forgrunden.

Danmark er nu blevet regeret af de borgerlige på 8. år. Vi er på vej mod EF's indre marked. Derfor må det være de revolutionæres opgave at gå såvel ideologisk som i aktiv handling til modstand mod borgerskabets omorganisering af det danske samfund. En omvæltning, der betyder brugerbetaling og nedskæringer i et hidtil uset omfang.

SAP ser det som en hovedprioritet i de kommende år at opbygge modstanden gennem fagforeninger og brugerorganisationer og arbejde for politiske strejker, demonstrationer, betalingsbojkot og andre midler mod disse angreb.

SAP vil fra sommeren 1989 bl.a. bruge kommunalvalget til at stille en sådan bevægelse for krav, som kan samle bredt i arbejderbevægelsen.

Kommunalvalget skal også bruges til at udvikle SAP's egne politiske svar og krav - kvindepolitisk, bopoliisk, miljøpolitisk, trafik- og boligpolitisk samt kulturpolitisk.

Det skal ske gennem debat og oplysning i Klassekampen, på SAP's sommerlejr og gennem en konference for hele partiet i september.

Gennem arbejdet i forældreorganisationer og gennem vores arbejde i fagforeningerne under den offentlige sektor vil vi naturligvis deltage i kampen

mod foringelse.

Men det afgørende er, at SAP som kampagneparti bakker det daglige arbejde op gennem selvstændig propaganda/aktiviteter.

Som et led i den langstrakte kommunalvalgs-kampagne prioriterer partiet derfor følgende:

Piece: Udarbejdelse af en piece, der sætter fokus på den offentlige sektor, brugerbetaling, privatisering m.v. samt gennemhuller Schluters skattereform og samtidig skitserer SAP's bud på, hvordan arbejderbevægelsen kan komme i offensiven.

Partilandsmøde: I begyndelsen af september afholdes partilandsmøde, hvor en dag afsættes til at opsamle partiets kommunalpolitiske erfaringer samt at give en politisk saltvandsindsprøjtning til kommunalvalget.

Grundlag: Uanset opstillingsformen lokalt skal afdelingerne i løbet af foråret udarbejde skitse til selvstændig lokal valgkampagne med retningslinjer, der sikrer en selvstændig SAP-propaganda.

Nationalt valggrundlag: Inden sommeren 1989 udarbejder og vedtager den kommende hovedbestyrelse et nationalt valggrundlag, hvis primære funktion skal være af propagandamæssig karakter i forbindelse med kommunalvalget.

Socialistisk Information: Med henblik på at sætte medlemmene i bedst muligt beredskab til kommunalvalgskampagnen og kampen om den offentlige sektor samt i et forsøg på at udbrede kendskabet til SI, sætter SI i den kommende periode fokus på kampen om den offentlige sektor, sammenhængen til EF, erfaringerne i Europa.

SAP prioriterer arbejdet i tværstemmeslandsbevægelse.

Fagligt arbejde

Overenskomstforløbet i 1989 demonstrerede endnu en gang - i negativ forstand - at industriarbejderne og deres fagforeninger har en central placering, ikke bare m.h.t. løn- og arbejdsforhold på hele arbejdsmarkedet, men også for landets økonomiske politik.

Det næste store slag, der skal varmes op til, er overenskomstfornyelsen i 1991. Andre faglige-politiske spørgsmål, som vi i perioden skal forholde os til, er pensionsspørgsmålet, det indre markeds betydning, nye brancher/forskydninger i industrisektoren.

SAP har i dag - p.g.a. den bevidste satsning i begyndelsen af 80'erne på at forankre partiet i industrien - en række erfaringer og en række tillidshverv på arbejdspladser. Men på andre måder er "vendingen mod industrien" løbet ud i sandet. Det faglige arbejde er mest et resultat af nogle enkeltpersoners arbejde og kun i ringe udstrækning integreret del af partiets arbejde. Det er en af de ting, vi skal forsøge at ændre på.

Som et væsentligt led i det faglige arbejde må der laves en rapport, der opsamler erfaringerne fra "vendingen mod industrien" og udstikker SAP's opgaver i de kommende år. Rapporten skal diskuteres i de faglige strukturer, afdelingerne og Hovedbestyrelsen. Diskussionen afsluttes på et parti-

lands møde.

Under Hovedbestyrelsen nedsættes et fagligt udvalg, der fortrinsvis består af medlemmer fra hovedstadsområdet, fordi det først og fremmest er her, partiet har en mulighed for at organisere en faglig intervention. Udvalget har en sekretær, der er medlem af Forretningsudvalget. Udvalgets opgave er dels at lede interventionsarbejdet på arbejdspladser og i fagforeninger, dels at være politisk drivkraft for politisk udvikling på området.

Udvalgets opgave bliver bl.a. at oparbejde et fagligt kartotek, der systematiserer alle de faglige kontakter, partiet har.

En anden opgave er at vejlede i forbindelse med jobsøgning med det formål at få medlemmer ansat på arbejdspladser og i fagforeninger, hvor der i forejhen er andre medlemmer eller eventuelt andre revolutionære, som der er mulighed for at samarbejde med. Som et led i opbygningen af arbejdspladsgrupper skal udvalget hjælpe med til, at arbejdspladsgrupperne forholder sig offensivt til problemer på arbejdspladsen, bl.a. med udgivelse af løbesedler.

Udvalget skal indstille en plan for, hvordan der opbygges en faglig struktur i hovedstadsområdet. Denne skal behandles i de involverede afdelinger.

Udvalget skal sikre, at partiets politiske mærkesager kommer til udtryk på arbejdspladserne (EF-initiativer, tilslutning til anti-nazi-kampagne, evt. underskriftindsamling, sociale nedskæringer m.v.).

Underskriftindsamling

Hvis valgalliancen bliver en realitet, skal SAP deltage i underskriftindsamlingen. En sådan aktivitet må imidlertid ikke blive partiets hovedprioritering. Erfaringerne fra SAP's utallige underskriftindsamlinger og det forløbne års valgtaktikdiskussioner viser, hvor udmarvende denne type aktivitet er.

Opbruddet i arbejderbevægelsen og debat/aktionsenhed på venstrefløj

SAP skal fortsat orientere sig mod det opbrud, der foregår fagligt og politisk i hele arbejderbevægelsen. Kravet om at "bryde med de borgerlige" står centralt over for SD og SF, ligesom kravet "brud med borgerlig politik" er et væsentligt omdrejningspunkt for SAP's agitation og propaganda.

De fortsatte aktiviteter og diskussioner om valg-alliance med DKP og VS nødvendiggør en skærpet politisk profil fra SAP's side. Det er nødvendigt med en offensiv mod de nye rød/grønne idéer, der blot og bart er en ny udgave af den røde realisme.

SAP skal udarbejde en kritik af VS' nye program med udgangspunkt i "Vejen til Socialisme".

Omgruppering/politisk offensiv

Vi kan nu konstatere, at det er lykkedes SAP at "sætte dagsordenen" i omgrupperingsdiskussionen. Ved offensivt at udnytte VS-kongressens vedtagelser har vi ikke alene lagt et pres på VS for at afklare sig omkring perspektivet om et revolutionært parti/revolutionært program. Vi har tvunget resten

af "den yderste venstrefløj" til at forholde sig til vores udspil. Og først og fremmest har vi skabt os en profil som dem, der aktivt arbejder for omgruppering med henblik på et revolutionært marxistisk parti.

Med offentliggørelsen af "Vejen til Socialisme" har vi skabt et solidt politisk fundament for SAF's indgriben i en omgrupperingsproces, og vi har sikret, at vores indgriben har form af politisk offensiv.

Efter kongressen skal vi fortsætte denne politiske offensiv med "ViS" som grundlag for diskussioner med andre organisationer og partier og i diskussioner med sympatisører, som vi forsøger at rekruttere.

Men samtidig går vi ind i den fase, hvor vi udvælger nogle delspørgsmål, som vi vil lægge særlig vægt på, ikke mindst med henblik på en politisk afklaring i VS. Keld Albrechtsens indlæg i "ViS-debat" har afsløret nogle af dem. Den debat om henholdsvis et nyt "minimumsprogram" og "socialistisk politik i 90'erne", som føres internt i VS i dag, vil vise os, hvor vi ellers skal formulere en målrettet kritik og præsentation af vores program.

For at skabe de bedste fælles rammer for denne diskussion foreslår vi VS, at vi udgiver et fælles debat-skrift i stil med "ViS-debat" umiddelbart efter kongresserne. Desuden skal vi undersøge mulighederne for at afholde en fælles konference à la "Socialistisk Alternativ '89".

Verdenskongresdiskussionen skal også bruges til udadvendte diskussioner med andre strømninger om 4. Internationales program, orientering og praksis i dag.

Politisk-programmatisk afklaring er nødvendig, hvis processen skal munde ud i et fælles parti, men fundamentet for en omgruppering kan kun være fælles intervention. Derfor skal vi hele tiden udvikle nye forslag i den retning. Det kan også ske i form af fælles HB/FU-møder med bestemte spørgsmål på dagsordenen, fælles møder for nationale faglige udvalg, kvindeudvalg, internationale udvalg osv. Lokalt kan det være fælles fraktions-møder og offentlige møder. Det er vigtigt hele tiden at inddrage VSU i dette arbejde, og hele tiden åbne op for samarbejde og for RS, selv om de sidste-følge Stig Heins ledelse ikke selv mener, de er en del af en omgrupperingsproces i dag.

Vide vi det ikke for, har det seneste år tydeliggjort, hvor heterogent et parti VS er. I nogle afdelinger foregår samarbejdet næsten problemfrit. I andre kan man ikke tale sammen.

Uanset disse fælele er det vigtigt, at vi opfatter omgrupperings-processen som en national prioritering. Det betyder, at alle afdelinger skal søge samarbejde i interventions- og kampagnearbejdet og diskussioner. Højrevendte VS-afdelingers gentagne afvisninger kan også have en effekt på den politiske afklaring i VS.

Fælles publikationer

De kræfter i VS, der tager omgrupperings-processen og opbygning af et revolutionært marxistisk parti alvorligt, opfatter især den fælles publika-

tionsvirksomhed som det næste skridt i processen.

Også vi ser mulighederne i fælles politisk tidsskrift og fælles avis.

Ud over et fælles debat-tillæg er mulighederne mest oplagt for en sammenslutning af VS-Bulletin og Socialistisk Information. Kongressen bemyndiger HB og Si-redaktionen til at gå i gang med forhandlinger om at etablere et fælles tidsskrift.

Fra Solidaritets redaktion er der annonceret et forslag til VS-kongressen om at starte forhandlinger om sammenlægning af Solidaritet og Klassekampen. Hvis en VS-kongres kan vedtage sådan et forslag, vil det være udtryk for en bredere reel opbakning bag perspektivet om et "revolutionært marxistisk parti" gennem omgruppering, end vi vurderer, der er i dag, og SAP vil tage åbent imod en invitation til forhandlinger om en fælles ugeavis.

Enhver læser af de to aviser ved, at der allerede i dag er store overlapninger: Dækningen af den faglige kamp har mange fælles træk. Det samme har læserbrevs- og kronik-spalterne. Solidaritets internationale dækning er i høj grad baseret på 4. Internationales publikationer.

Men i modsætning til det politiske tidsskrift må en ugeavis nødvendigvis være en kampagne-avis, der aktivt bakker op om partiets/partiernes aktiviteter og fungerer som et redskab i disse. Den rolle kan en uforpligtende "bred" venstrefløjssavis ikke udfylde. Tænk blot på den situation, hvor modsætningerne mellem SAP og VS-DKP i Århus viser sig at være uløselige, og hvor en sådan avis ikke alene skal omtale både Århus Fælleslistens ønske om skatteforhøjelser og SAP's kritik, men evt. også føre valgkampagne for både Fælleslisten og SAP.

Derfor vil det være nødvendigt med et politisk grundlag for en fælles avis.

Under alle omstændigheder vil en fusion af Klassekampen med Solidaritet kræve kongresbeslutning i SAP. Og på ethvert tidspunkt i omgrupperingsprocessen skal vi sikre, at vi har en regelmæssigt udkommende publikation, der forsvare 4. Internationale og vores program.

I forholdet til krisen i DKP skal SAP give vor indgriben en kraftig prioritering, især omkring DKU og højrefløjens i DKP's galoppering mod SF samt udviklingen i USSR og Polen og dets betydning for kampen for socialistisk demokrati og demokratisk planøkonomi.

Der er ingen tvivl om, at vores indgriben her vil have indflydelse på alle lag der fortsat sætter kursen mod venstre.

Kampen mod racisme

Racismens fremvækst er en alvorlig trussel for den fortsatte enhed i arbejderklassens kamp. Derfor vil SAP's arbejde med dette politiske spørgsmål have stor vægt i en lang periode fremover. Dette skal afspejles i partiets presse og aktiviteter.

En særlig vægt skal lægges på aktiviteter for at vinde fagbevægelsen for den anti racistiske kamp. Det vil sige:

- Aktivt at bekæmpe de racistiske synspunkter på arbejdspladserne, herunder en særlig indsats for

at sætte fokus på indvandrernes placering i fagbevægelsen og på arbejdsmarkedet.

- Vinde fagbevægelsen for fortsat at stille op i mod-demonstrationer mod racistiske møder og racistisk vold.

- Samtidig må alle muligheder udnyttes for at opbygge en demokratisk aktivistorienteret græsrodsbevægelse mod racismen i dens forskellige former. Det er vort klare mål at få opbygget en sådan bevægelse på landsplan.

I Københavnsområdet er det en særlig prioritering, at SAP indgår i de anti-racistiske organisationer, samt at dette arbejde organiseres i en anti-racistisk fraktion.

HB/FU er ansvarlig for opsamling og koordinering af det anti-racistiske arbejde i partiet.

For at påbegynde koordineringen og samle af delingernes viden og erfaringer på området skal der hurtigst muligt indkaldes til et anti-racistisk og anti-fascistisk seminar.

I den kommende arbejdsperiode skal HB diskutere indvandrere og flygtningespørgsmålet med det formål, at udvikle og konkretisere vores politiske svar og taktik.

I forbindelse med amtsrådsvalget og kommunal valget skal indvandrere og flygtningespørgsmålet indgå i partiets kampagne og agitation.

Det anti-nazistiske arbejde

Alle afdelinger overvejer, om de i deres lokale kommunalvalgskampagne kan indarbejde en anti-nazistisk aktivitet på baggrund af de kommende centrale retningslinjer. Hovedlinjen er at udvikle en kampagne med udgangspunkt i de eksisterende anti-racistiske grupper og den lokale fagbevægelse - med deltagelse af repræsentanter fra de lokale arbejderpartier.

Ungdommen

Det at opgive en særlig ungdomsorganisering er at antage, at generationsproblemet i partiet er løst. Sandheden er omvendt. Unge, der er medlemmer af SAP, har det vanskeligere end i mange år.

Hvad hjælper det, vi kutter unge, hvis vi ikke så hurtigt mister dem igen? Eller at de begynder at opføre sig som 40-årige?

Situationen nødvendiggør, at vi tildels starter forfra og nedsætter et ungdomsudvalg bestående af nogle få ældre medlemmer samt nogle af vores yngste medlemmer (helst under 25!).

Udvalgets arbejdsopgaver er:

- At følge de særlige ungdomsproblemer.
- At følge udviklingen i de politiske og faglige ungdomsorganisationer.
- Bidrage til dækning i Klassekampen af ungdomsspørgsmålet.
- Bidrage til at ungdomsspørgsmålet generelt er inddraget i partiets diskussioner og prioriteringer.

- Drøfte erfaringerne med Red Label som led i organiseringen af ungdommen.

- At forberede vores deltagelse i det af VSU indkaldte Revolutionære Ungdomstræf i efteråret 1989.

- At organisere en delegation til International Socialistisk Ungdomslejr og så vidt muligt inddrage VSU'ere og andre unge revolutionære.

I forbindelse med sommerlejr, partitræf og efterhånden også i afdelingerne bør der gives særlige tilbud om organisering af ungdommen.

Politikudvikling

Allerede nu, men især i de kommende år vil en række områder komme til at stå centralt for hele den internationale politiske udvikling. Det gælder områder som EF/det indre marked, den truende miljøkatastrofe og udviklingen i Sovjetunionen.

Vi skal derfor i den kommende periode prioritere en udvikling af vores politik på disse områder både for at være på højde med situationen, men især grad også for at kunne slå ind i konkrete kampe.

Den udvikling bør foregå gennem en række tiltag, som f.eks:

- Diskussion på partilandsmøder.

- Artikler i KK og SI.

- Deltagelse i kampe/kampagner/bevægelser (alt efter ressourcer og efter vurdering på lokalplan) på miljø- og EF-spørgsmålet.

- Nedsættelse af to regionale skolingsudvalg, et på Sjælland og et i Jylland.

Der udsendes inden sommeren 1989 et oplæg om "SAP's miljøpolitik". HB fastsætter en diskussionsperiode om dette oplæg.

Kvindernes placering i partiet

Den manglende fornelse på alle niveauer af ledelse i partiet har givet sig udslag i, at vi ikke i særlig grad har levet op til vores målsætning om at udvikle nye kvindelige ledere.

Overalt i partiet gælder det, at bevidstheden om nødvendigheden af særlige skridt for at modvirke kvindeundertrykkelsen i det omgivende samfund og den afsmittning, det har i partiet, ikke er særlig høj.

Det nationale kvindeudvalg har annonceret en række forslag til kongressen for at gribe ind over for disse problemer.

Under alle omstændigheder må følgende forholdsregler iværksættes:

- Det nationale kvindeudvalg fortsætter. På et snarligt HB-møde diskuteres opgaverne.

- Ved besættelse af ledelsesposter på nationalt og lokalt niveau gennemføres særlige diskussioner med kvindelige kammerater. Ændring af rutiner og funktioner vil ofte kunne fremme muligheden for at inddrage kvinderne i ledende organer, og det vil ofte i sig selv være et fremskridt.

- SAP prioriterer fortsat deltagelse i Internationalens kvindekommision og fuld udnyttelse af kvoterne ved internationale kvindemøder.

Æ ndringer til "Vejen til Socialisme"

Side 32, 2. spalte: Det næstsiste afsnit "Også for mange unge..." erstattes af følgende:

"Også for mange unge, der konfronteres med kapitalismen som system, deres egne manglende sociale fremtidsudsigter, udsigterne til globale miljøkatastrofer, truslen om atomkrig, den tiltagende politivold og -kontrol, bureaukraternes arrogance over for ungdommen, udbytningen af Den Tredje Verden (og på den anden side anti-imperialistiske og revolutionære massekampe i andre lande) kan socialismen og den revolutionære marxisme blive det nødvendige alternativ.

Vigtige dele af ungdommen aktiviseres uden om de reformistiske ledes kontrol og vil allerede i dag kunne vindes for en revolutionær bevægelse. Midtvejs har såvel de dårlige erfaringer med reformistiske og andre grupper, der har virket hæmmende på bevægelser og kampe, som den forvirrende splittelse på den yderste venstrefløj bidraget til en udbredt mistro over for partiorganisering som sådan.

Fordommene mod partier kan nedbrydes gennem praktisk solidaritet og utvetydig revolutionær propaganda kombineret med en revolutionær selvorganisering af unge. Dels må SAP og andre organiserede revolutionære markere sig mere aktivt i forhold til ungdommen. Dels skal der opbygges et selvstændigt revolutionært ungdomsforbund, hvor unge under egen ledelse kan få erfaringer og politisk styrke. Den revolutionære ungdomsorganisation udgår ikke fra enighed om et omfattende parti-program, men fra en aktions-plattform og konkrete aktiviteter. Vi vil støtte alle initiativer, der peger fremad mod en samling af de mest aktive og bevidste kræfter fra de forskellige ungdomsbevægelser i en sådan organisering. En revolutionær modpol til de reformistiske ungdomsorganisationers politiske udvanding og højredrejning er nødvendig og vil kunne tiltrække fagligt aktive i lærlige- og ungarbejderbevægelsen og på uddannelsesstederne, aktivister fra BZ-miljøet, unge apartheidmodstandere, anti-racister, miljøforkæmpere m.fl."

Side 36, 1. spalte: I afsnittet "Kampen mod racisme" tilføjes ordet "fascisme" henholdsvis "anti-fascistisk" i hhv. første og næstsiste linje af afsnittet.

Side 37, 2. spalte: Efter afsnittet om DKP indføjes et nyt afsnit:

"BZ-miljøet/det autonome miljø er meget blandet og kan ikke betragtes som en bevægelse, men det er blevet en vigtig kraft på den aktive venstrefløj. Mens mange andre bevægelser er gået ned under indtryk fra manglende resultater og borgerlig ideologisk offensiv, har BZ'erne skabt et sammenhold omkring de erobrede bastioner og de alternative, revolutionære værdier, som de indfører her og nu. Hvis det skulle lykkes statsmagten at rydde husene og udrydde det radikale håb, som de symboliserer, vil venstrefløjen snart komme til at savne en vigtig allieret i kampen mod magthavere og fascist."

Det autonome miljø udtrykker en anti-kapitalistisk og anti-bureaukratisk strømning i ungdommen og omfatter grupper, der søger en samlet revolutionær opfattelse. Der er sket en politisk udvikling, hvor ønsket om at styrke kampene mod imperialismen, mod statslig repression m.m. og ønsket om at modvirke faren for isolering af de militante har åbnet op for et øget samarbejde med de partiorganiserede revolutionære. Vi kan selv gøre meget for at nedbryde fordomme og fremme en diskussion af revolutionær strategi og taktik. Det kan ske, hvis vi viser os fra vores mest aktive side og viser vores organisationers brugbarhed, når det gælder om at mobilisere og opbygge alliancer.

Det er i dag muligt at udvikle alliancer gennem aktionsenhed mellem radikaliserede unge og den faglige venstrefløj, formidlet af de revolutionære organisationer. Demonstrationen mod nazisme og racisme den 20. april '89 bragte f.eks. helt konkret BZ'ere og fagforeninger sammen over for en fælles fjende. Det er også aktuelt at gå sammen i aktion mod rydning af besatte huse og at udvikle samarbejde mod politirazziaer og kriminalisering af solidaritetsarbejde m.v. Den slags vil udvikle bevidstheden bort fra sektarisme og hen imod tillid til arbejderklassens revolutionære potentiale."

Side 38, pkt. 2

"For vores vedkommende er det vigtigt at få diskuteret international organisering og demokratisk centralisme, og SAF's deltagelse i en sammenslutet organisation, der ikke bygger sine nommer på demokratisk centralisme, er utænkelig."